

Livet EN SANG FRA

**APRIL
i
STOKKEMARKE
KIRKE**

Lolland
SYNGER

Projektet er støttet af sundhedsstyrelsens Covid 19 aflastningspulje.

Tørresnoren

Tørresnoren, tørresnoren,
den er gårdens poesi,
fylder mig med sjove syner
taler til min fantasi,
den er livet set fra vrangen,
genbo sladder, drilleri,
når jeg synger tørresangen,
smækkes Jensens vindue i.

Tørresnoren, tørresnoren,
den har lært mig at forstå,
at min genbo, tykke Jensen,
ikke er så hverdagsgrå
som man ellers skulle tro det,
når man lytter til hans ord,
Jensens sjæl - og konens ditto
blomstrer på hans tørresnor.

Sjove, flove små detaljer
fra familien Jensens hjem,
viser snoren ublufærdigt
for mit genbo-øje frem:
lækre farver, fraise og lilla,
lyser som fra en palet,
midt i farve-orgiet smælder
fruens strivrede korset.

Et par lyserøde trusser
fyldes af den kåde storm,
og gengiver fruens under
Hvilken farve! Hvilken form!
Jensen bruger mavebælte!
Ha! han går med ulden sok!
han har hue på i sengen,
tænkte jeg det ikke nok!

Tørresnoren, tørresnoren,
den er gårdens poesi,
mælkemanden standser svimmel
langsomt vakler han forbi,
hør hvor tøjet blafrer lystigt,
under vindens basketag,
Våren går med nylonstrømper!
det er Jensens vaskedag!

*Sigfred Pedersen /
Knud vad Thomsen*

Bedstefar tag dine tænder på

Bedstefar tag dine tænder på
søbemadens triste tid er ude
af min arvelod opspringer glad
gulerodens lille hårde knude

Fruen i det nye silkeskørt
læner sig og knitrer mod min mave
plukker anemoner af min mund
planter dem i sine minders have

Underfulde børn med røde hår
løber dristigt ud af byens senge
deggen går bag stærke brilleglas
i den fjerneste af alle enge

Trold i bakke er jeg ikke nu
skærer vinterskægget af min hage
fugleunger flyver op deraf
takker mig fra landets sommertage

Tony Vejslev 1953 / Frank Jæger 1950

Solskin ombord

Der var engang en sømand som skulle til søs
så traf han en pige og gav hende et -
kursus i søkort fra Dragør til Hveen .
Hun havde, det sa'e han, de yndigste -
øjne nogen pige havde haft i en havn
han sa'e nu ta'r jeg dig min skat i min
favn og så sejler vi ud på en tørn,
vi gifter os straks og får masser af -

Solskin om bord, måneskin om natten.
Flettede fingre i stjerne drys,
Sømænd de holder af solskin ombord

Men pigen sa'e til søman'n hvor er du naiv,
jeg stoler slet ikke på dig og dit
løfte, så kaldte hun fluks på sin far,
og far'n kom far'ne og sa'e hvad
bedriver min datter og sømanden her?
Hun er da for pokker vel ikke en
pige som gifter sig uden at få lov,
fordi så'n sømand vil ha' sig lidt -

Solskin om bord.....

Men sømanden holdt li'så stædig på sit,
han ville sgu giftes i kjole og laksko
og høj hat og myrter og vest,
han lejed' det hele og red på en
veksel for bryllup er dyrt for en mand,
så sprang han med bankende hjerte i
stadsen og vejret var lig'som bestilt,
og sagnet fortæller at nu er de -

solskin om bord.....

Charles Grean, Cy Coben, Arvid Müller

Forelsket i København

Du og jeg
blev forelsket i København,
fandt en vej,
vi kun kendte af navn.

Sid'n i går
skete det, at vi nu forstår:
først i år
blev det virkelig vår.
Endnu engang skal skoven stå brud,
og sommer og sang skal folde sig ud.
Alle sure
ka' gå og lure
på høst
hvis de har lyst.

Du og jeg
blev forelsket i København,
fandt en vej,
vi kun kendte af navn.
Dem, som siger, at sol og vår
kommer hver gang, en vinter går,
vil vi svare, at først i år
blev det virkelig vår.

Melodi: Bent Fabricius-Bjerre - Tekst: Volmer Sørensen

Forårsdag

Du ved det sikkert allerinderst inde
selvom jeg sjældent bruger store ord
du ved at du er den der gennem livet
og stadig i mit hjerte bor.

Jeg ved at al min sidste tid skal leves
jeg ved at tiden tæller hjertets slag
at alt det vi har grædt igennem livet
det svinder på en forårsdag.

En forårsdag hvor solen bare skinner
som da jeg mødte dig den første gang
og hele verden svandt kun solen så os
og lavede en stille sang.

Og det er den jeg endelig har fundet
så mange år er gået sidenhen
vi tænker vel at noget sku' forandres
hvis vi ku' leve alt igen.

Vi tænker vel at vi gled fra hinanden
i årene der hastede forbi
og nu er alting stille her i stuen
og store ord er svær' at sig'.

Men du ved det sikkert allerinderst inde
selvom jeg sjældent bruger store ord
du ved at du er den der gennem livet
og stadig i mit hjerte bor.

Jeg ved at al min sidste tid skal leves
jeg ved at tiden tæller hjertets slag
at alt det vi har grædt igennem livet
det svinder på en forårsdag.

Melodi: Anne Linnet 1988 - Tekst: Anne Linnet 1988

Den danske sang

Den danske sang er en ung blond pige
hun går og nynner i Danmarks hus,
hun er et barn af det havblå rige
hvor bøge lytter til bølgers brus.
Den danske sang når den dybest klinger,
har klang af klokke, af sværd og skjold.
Imod os bruser på brede vinger
en saga tone fra hedenold.

Al Sjællands ynde og Jyllands vælde,
de tvende klange af blidt og hårdt,
skal sangen rumme for ret at melde
om, hvad der inderst er os og vort.
Og tider skifter, og sæder mildnes,
men kunst og kamp kræver stadig stål,
det alterbål, hvor vor sjæl skal ildnes
det flammer hedest i Bjarkemål.

Så syng da, Danmark, lad hjertet tale,
thi hjertesproget er vers og sang,
og lære kan vi af nattergalen,
af lærken over den grønne vang.
Og blæsten suser sin vilde vise,
og stranden drøner sit højtidskvad,
fra hedens lyng som fra stadens flise
skal sangen løfte sig ung og glad.

Pigen & søndenvinden

Og pigen sa'e: »Hør Søndenvind,
du må ikke være en drillepind -
lad vær' at rør' min nye hat,
for jeg skal jo møde min elskede skat i

**.. hat med slør og blomster på
og kjole med vidde og ynde.
To hvide sko, så små, så små
og strømper så spindelvævstynde.**

Og pigen gik i Søndenvind,
så yndefuldt kysset af solens skin. . .
gik op og ned ad vor allé,
så alle som bo'de der nu kunne se
en hat med slør, osv.

Og pigen kom med Søndenvind
og mødte sin ven midt i solens skin.
Og når man er til bal ved høst,
så trykker man ind til sit bankende
bryst
en hat med slør, osv.

Og dansen gik i Søndenvind
de dansede, dansede - kind mod kind.
Hun var så sød og let på tå,
så alle i dansen stod stille og så
en hat med slør, osv.

Ved morgengry i Søndenvind
de dansede stadigvæk kind mod kind.
Et enkelt kys . . . nej to . . . nej tre. . .
De håbede begge at ingen fik se
En hat med slør, osv.

Og pigen sover trygt i ro
og drømmer de danser endnu - de to.
I stuen ligger - spredt omkring
på gulvet, i stolen de yndigste ting:

**...en hat med slør og blomster på
en kjole med vidde og ynde.
To hvide sko, så små, så små
og strømper så spindelvævstynde.**

Alf Prøysen / Bjarne Almdahl

